

La majoria dels assalariats que conec no fan vaga. Per diners i per por. Sembla que, per qui té feina, en les vagues hi ha, encara, moltes més coses a perdre que no a guanyar. Temps al temps, però, perquè és precisament això el que capgira la darrera reforma laboral, i ja se sap que hi ha qui no mou cames si no té **l'aigua al coll**. Recentment ho ha comentat **Cucarella**: «*Si la idea d'una vaga és fer pressió mitjançant el perjudici econòmic que provoca, actualment el perjudici és major per al treballador que no per a l'empresa, privada o pública*». Això no significa que, avui dia, les vagues siguin ineficaces, que és el missatge covat, interessat i propagat pels majordoms del Capital i per certa gent decebuda/desenganyada (enganyada, al capdavant) de l'esquerra. Significa, simplement, que les vagues estan mal fetes, ço és: dirigides, tabulades, predefinides, programades, monitoritzades. **Resignades**. I això, evidentment, no és un vaga, menys encara si recordem **alguna** de les més efectives del segle passat. Si a tot això hi afegim les **torpors**, les **grogors** i, sobretot, les **dilacions** injustificades, el constant ajornament de la confrontació per part dels sindicats hegemònics, aleshores la vaga de demà sembla gairebé un regal per una dreta que d'antuvi ha digerit les variables resultants del (presumpte) conflicte i fa mesos que guarda a la nevera el disseny del nou escenari. Com bé ha escrit Cucarella, hem arribat al punt que una vaga efectiva, una revolta real, serà silenciosa o no serà. El de Xàtiva recordava Pedrolo: «*És molt senzill. No sortiu de casa*». Caldria, sens dubte, fer alguna cosa més que això, però és un bon punt de partida. Tothom pot enfocar la gran estafa, el veritable conflicte, però ens volen pixel·lar les solucions: **dissidència calculada**. Per a quan el **Gran Rebuig**?